

somhed. Disse hensyn påregnes opretholdt ved revision af bekendtgørelsen.

Som der tidligere er redegjort for, er der konstateret et betydeligt afleveringsefterslæb, der er opstået af ressourcemæssige årsager. Da dette efterslæb først kan forventes afhjulpel over en årrække, bør det ved ændring af bekendtgørelsen præciseres, at ressourcemæssige forhold kan indgå blandt de modstående hensyn, der kan medføre senere aflevering. Som ovenfor nævnt forudsættes det, at afleveringsefterslæbet vil være fuldt ud indhentet i løbet af en 10-års periode.

Under hensyn til formuleringen i § 20 om tilgængelighed til afleverede arkivalier («når de er 30 år gamle») findes det hensigtsmæssigt, at det i bestemmelsens 1. pkt. fastslås, at aflevering som hovedregel skal finde sted, *inden* arkivalierne er 30 år gamle. I denne forbindelse bemærkes, at praktiske og ressourcemæssige hensyn tilsiger, at afleveringer af arkivalier fra de enkelte myndigheder til Statens Arkiver sker med afleveringsterminer af flere års varighed. Skal det således ved den praktiske tilrettelæggelse sikres, at myndighedernes arkivalier er tilgængelige i Statens Arkiver, *når* de er 30 år gamle, bør aflevering ske, *inden* arkivalierne er 30 år gamle, jf. i øvrigt omtalen ovenfor af Statens Arkivers afleveringsplan.

Til nr. 9

ad § 15, stk. 2

Ændringen foreslås som konsekvens af ændringsforslaget til § 1, stk. 1.

Til nr. 10

ad § 20, stk. 2 og 3

Navnlig under hensyn til det afleveringsefterslæb, der tidligere er omtalt, foreslås det, at vedkommende myndighed efter drøftelse med Statens Arkiver træffer afgørelse om tilgængelighed i forbindelse med ansøgning om adgang til materiale, der er 30 år gammelt, men som ikke er afleveret til Statens Arkiver.

Det foreslås, at der fastsættes, at afgørelse af, hvorvidt og på hvilken måde ansøgningen kan imødekommes, så vidt muligt skal ske inden for en frist på 30 dage.

De måder, hvorpå ansøgningen kan imødekommes, kan omfatte, at materialet enten rykkes frem i afleveringsplanen, udlånes til benyttelse på læsesal i Statens Arkiver eller stilles til rådighed hos myndigheden.

Det fastsættes, at der kun kan nægtes adgang i de tilfælde, hvor de hensyn, der er omtalt i § 21, stk. 1, nr. 1-6, og § 22, stk. 1, nr. 1-5, foreligger. Det bemær-

kes, at situationen ikke kan sammenlignes med adgangen til arkivalier, der er afleveret til Statens Arkiver. Myndighedernes varetagelse af ældre dokumenter vil normalt ikke være indrettet på at håndtere henvendelser om en sådan adgang til dokumenter, der kan sammenlignes med arkivadgang, der ofte vil omfatte adgang til en længere række sager inden for et givet emneområde.

Det kan derfor ikke udelukkes, at der kan opstå tilfælde, hvor adgang til ældre dokumenter m.v. i hvert fald for en periode kan være vanskelig, fordi de relevante sager ikke er i en tilstand, der gør en umiddelbar benyttelse mulig.

Rigsarkivaren bør i sine årlige rapporter om praksis på tilgængelighedsområdet redegøre for udfaldet af de sager, der vedrører adgang til ikke afleveret materiale.

Hvis adgang gives til materiale, der er omfattet af registerloven, må samtykke indhentes hos Register-tilsynet, jf. § 24, stk. 3.

Det må endvidere præciseres, at § 25 om tavshedspligt i visse tilfælde også gælder for adgang til dokumenter, der ikke er afleveret.

Til nr. 11

ad § 21, stk. 1

Tilgængelighedsudvalget har i sin 3. beretning henstillet til overvejelse, at der skabes hjemmel for at fastsætte fristforlængelser for enkelte dokumenter og kun hvis særlige grunde taler herfor – for arkivenheder eller grupper af arkivenheder. Udvalget finder, at det herved understreges, at det i princippet burde være det enkelte dokument, der fristforlænges, men at der kan være praktiske, for eksempel ressourcemæssige, grunde til at bevare muligheden for at fristforlænge hele arkivenheder eller grupper heraf.

Idet der i øvrigt henvises til bemærkningerne ovenfor om begrebet screening skal bemærkes, at ministeriet kan tiltræde den målsætning, at fristforlængelse i videst muligt omfang finder sted på dokumentniveau.

Ministeriet kan i denne forbindelse tiltræde udvalgets anbefaling af, at nedklassificeringsrutiner tages op til overvejelse med henblik på at fremme hurtigere nedklassificering. Dette vil svare til den udvikling, der internationalt finder sted på dette område.

Det bemærkes, at dette forhold også er behandlet i Udenrigsministeriets ovennævnte beretning om ministeriets administration af arkivloven. I beretningen understreges det generelt gældende internationale princip, at ned- eller afklassificering kun kan foretages af den myndighed (dansk, udenlandsk eller mel-